

מגד

יהר חיים

159

כסלו תשע"ג

עלון חודשי להנחלת משנתו ומורשתו של מרן הראי"ה קוק זצ"ל

על משנת הראי"ה

"השחרור שזכינו לו על ידי ההתעוררות הקדושה של תחית הרוח הלאומי על ידי גבורי קנאת הקודש החשמונאים הכהנים הקדושים, הניח את חותמו על מהלך הדורות לכל הזמנים" מאמרי הראי"ה ח"א עמ' קנ.

הייתה קיימת תקווה שתממש את ייעודיה ולדורות, ייעוד זה היה טמון בנשמתה של האומה. "כח החיים הגדול הטמון בהאור הצנוע שבנר החנוכה, הוא מבטיח לנו את בטחונו של הנצחון שלנצח ישראל. יהמו יחמרו המים העכורים של ימי החולין הסוערים הרוצים לבלוע כל קודש, ישטפו בעוז רעשם ממלכות ועממים אבל חוסן ישראל לעד לא ימעד" (מאמרי הראי"ה שם). כל זמן שעם ישראל מדליק את נרות החנוכה, אנו בטוחים בנצח ישראל.

ההתמודדות של ישראל על שמירת תרבותו ממשיכה לאורך כל הדורות, ולכן אנו מניחים את נר חנוכה על פתח הבית מבחוץ כדי שאומות העולם ידעו שאנו שונים מהם, ואנו דואגים לשמור על ייחודנו. בשעת הסכנה כששנאת ישראל מתגברת אנו מניחים את נר חנוכה בתוך הבית פנימה, מחזקים את עצמנו כדי שלא נפגע. בגלות בהרבה מקומות הדליקו את נרות החנוכה בתוך הבית ואילו בארץ ישראל אנו יכולים וצריכים להדליק את הנרות בחוץ. נראה שבשעת הסכנה איננו יכולים למלא את ייעודנו בצורה מושלמת ולכן מדליקים על השולחן בבית. הרב מלמד אותנו שניתן לנצל מציאות זו לטובה: "בשעת הסכנה בזמן שרוחות רעות מנשבות בעולם, שנאה פראית על ישראל ועל גזעו המקודש, בוז ומשטמה על כל קניי קדשו, ... אז הנהרה שמבחוץ לא תוכל להגיה את המחשכים העבים שהם שולטים שם. אז יפנה ישראל אל ביתו ואל שולחנו, אל קניי התרבות הפנימיים, אל טהרת רוחו ונקיון כפיו, אל תורתו תורת אמת, המיוחדת לו, ואל מצותיו, שהן ארחות חייו לעולמים, לבנין ביתו על אדמת קדשו בכל עוז קנאת קודש, על פי תכונתו ועל פי רוחו, והנר הזה סמל נצחוננו מניחו על שולחנו, להאיר על ידו את אורח חייו והארת נשמתו. ובנר הזה האצור אצלנו פנימה ידע נאמנה, שלא יחסר כל שהוא, מכל עשרו הרוחני ומכבודו כבוד האמת והצדק". הנר המונח בתוך הבית מחזק את הבית הישראלי. לעיתים כשמדליקים בחוץ, האור אינו מאיר כראוי עלינו. ניתן לנצל את שעת הסכנה לאגירת כוחות פנימיים. וכיום שאנו מדליקים בחוץ, נדאג לכך שהדלקה זו תהיה מתוך מלאות של אור פנימי, אור של קדושה.

הרב בניהו ברונר

ראש בית מדרש במכללה האקדמית צפת

מרד החשמונאים ביוונים הוביל לשחרור האומה. גבורתם של החשמונאים נחקקה לדורות בתודעה הלאומית וסימנה את היעד לגיבורים רבים במהלך הדורות. השחרור של האומה בא לידי ביטוי ביכולת להקים מלכות עצמאית בארץ ישראל.

מידת המלכות קשורה למידת הגבורה, כך כותב הרב: "המלוכה העליונה, מלכות אין סוף במובן העליון, היא היכולת המוחלטה ליצור הכל, לברא כל... המצויה תמיד בפועל בגבורה של מעלה" (עולת ראייה ח"א עמ' מ"ו). הרב כתב דברים אלו בפירושו על הפיוט "אדון עולם" שאנו אומרים מידי יום בתחילת תפילת שחרית. "אדון עולם, אשר מלך בטרם כל יציר נברא, לעת נעשה בחפצו כל אזי מלך שמו נקרא". ה' מלך עוד לפני בריאת העולם, הוא ברא ויצר את העולם והאדם במרכזו על פי רצונו, ומאז "מלך שמו נקרא", מאז שיש ברואים בעולם, ה' נקרא מלך בפי ברואיו. בריאת העולם מלמדת אותנו על יכולתו האין סופית של הבורא, ובכך מתגלית גבורתו. הגבורה משמעותה פעילות במישור המעשי. ה' מלך לפני בריאת העולם, ובבריאת העולם שנברא במידת הדין שהיא הגבורה, מתגלית מלכותו לעיני הברואים. בתחילת ספר בראשית, אנו קוראים: "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ", שם אלוקים הוא מידת הגבורה. לאחר מכן ראה ה' שאין העולם יכול להתקיים ושיתף את מידת הרחמים עם מידת הדין, ולכן בפרק ב' מופיע "ה' אלוקים". המלכות והגבורה מתגלים מתוך חופש, "בחפצו כל", ה' שליט ואינו נשלט.

גבורתם של החשמונאים, שהופיעה מתוך בחירה חפשית, הובילה לחזרת המלכות לישראל: "וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגומו והושיעו ישראל מידם והעמידו מלך מן הכהנים וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנה עד החורבן השני" (רמב"ם תחילת הלכות חנוכה). גבורתם של החשמונאים נבעה מקנאה לשם ה', מאבק בתרבות היוונית ששמה לה מטרה לגרום לשכחת שם ה', גבורה זו הובילה למלכות, שבבסיסה הייתה אמורה לקבוע את מטרות מרד החשמונאים, לדאוג לשמר את האידיאלים שלשם עם ישראל קיים בעולם. בהיסטוריה בימי בית שני לא תמיד נראה שמלכות זו פעלה למען מטרה זו, אבל כל הזמן

לדמותו של יעקב אבינו

(מתורתם של מן הרב ומו"ר הרב צבי יהודה הכהנים זצ"ל)

תהיה עוד מצבה חפשית, שהעבודה תהיה מרוכזת סביבה בלא הבדלת מחיצות, כי-אם "יהיה בית אלהים", בית מיוחד מוקף מחיצות, שרק הראויים לו יכולים לבא אליו... ולעיתים לבא כשיראו כל באי-עולם מה פעלו אלה החוקים והמשפטים, הדקדוקים וגופי ההלכות, על אומה זו הנפלאה, שנתקיימה בניסי נסים וצצה ופרחה בקדושתה המיוחדת גם בימי עניה ומרודה וזכתה לאורה גדולה, בעת תבוא התגלות צדקתה וכבודה יאמרו כולם: מעתה נדע שלא די לנו באותה ההכללה של קריאה בשם ד' לבד במושג-האמונה הערום, אשר חשבנו אותו למספיק לכל התפקידים הנשמתיים, אלא צריכים אנו לעלות "אל הר ד'" למען נבוא אל הבית פנימה, "אל בית א-להי יעקב", ולא נסתפק עוד בהכרה כללית ובמושגים כלליים, שראינו כבר שאינם מספיקים להאיר את הסגולה העליונה בעולם ולבסס את האנושיות על בסיס יסודי, כי-אם נשוב לאשר זנחנו, ואבן מאסנו מוכרחת להיות לראש פינה, והם הם הלמודים הפרטיים שהם נחלת-יעקב המיוחדת לעד, כמה שנוכל עכ"פ לחקות ולקחת מהם רטיה למחץ העולם והאדם הלקוי בכל ערכיו, "וירנו מדרכיו ונלכה באורחותיו"... (אגרות הראיה ח"ג תשמ"ו).

יעקב איש החיבור והשלימות, המחבר את האבנים למצבה אחת, והמחבר את מידת החסד שקבל מאברהם, עם מידת הגבורה שקבל מיצחק, ומייצר את הסינטזה - מידת התפארת; דווקא מידת החיבור היא המחייבת את ההתנתקות מלבן: עדרי לבן לחוד ועדריו לחוד, כי מידתו של לבן היא הפירוד והניתוק, ההיפך ממידתו של יעקב. בעל יאם הבנים שמחה' מצא כתב יד ובו פירוש לפסוק הסתום: "והיה העטופים ללבן והקשורים ליעקב" - ידוע, שמדת יעקב היא האמת, כדכתיב "תתן אמת ליעקב" ותיבת אמת היוונית אותיות מרוחקות מאד, האל"ף והתי"ו המה האותיות שבקצוות והמ"ם היא באמצע, וה"אמת" מחברם, להראות שיש כח למידת האמת לחבר אפילו את שני הקצוות שהם היותר מרוחקים זה מזה... וזו היתה מדת יעקב אבינו, לחבר ולקשר הכל, אפילו המרוחקים, ולעשותם אחד. וזהו "והיה הקשורים ליעקב" - לקשר ולחבר הכל ביחד, כי הקדושה היא רשות היחיד, ואלו ההולכים בדרך זה המה מכת יעקב. וזהו "והיה הקשורים ליעקב" - שייכים ליעקב, "העטופים" - אלו הרוצים לעשות פירוד בין הדברים, ועוטפים דבריהם 'במעטה היראה' - המה "ללבן" - המה שייכים לכת לבן. שגם הוא נתחסד ורצה להיות יותר חסיד מיעקב, כמו שמצינו שאמר ליעקב "לא יעשה כן במקומנו" וכו'... (פ"ד אות ח, ע"ש).

בחודש כסלו אנחנו נפגשים דרך הקריאה בפרשות התורה בדמותו הענקית של איש התפארת - יעקב אבינו; ישראל - אשר בך אתפאר, ועל שמותיו אנחנו נקראים: 'בית יעקב' ו'בני ישראל'. וגם ארצנו הק' נקראת על שמו: נחלת יעקב; ארץ ישראל.

בשלוש הפרשות: תולדות-ויצא-וישלה, עוסקת התורה בבירורי האוכל מהפסולת: עשו ולבן. יצחק אינו מבחין בצורך לברר ולבחור בין התאומים, הוא מייעד את עשו להיות ליעקב כעין זבולון ליששכר (ע"כ ביקש לתת לעשו את ברכת הגשמיות, וליעקב את ברכת אברהם - הרוחניות), אבל רבקה ברוח קודשה או בכח נבואתה, סיכלה את מחשבת יצחק, וגרמה ליעקב לזכות בשתי הברכות, להרחיק ולהפריד לנצח בין יעקב לעשו.

כאן המקום לציין שנחלת הארץ שייכת לצד הרוחני של הברכות, כפי שנאמר ב'ברכת אברהם' (בראשית כח, ד): "לרשתך את ארץ מגורך אשר נתן א-להים לאברהם". כי כשם שהתורה שייכת רק לישראל, כך הארץ שייכת, מהותית, רק לישראל: אתם קרויים 'אדם'; "והארץ נתן לבני אדם".

יעקב הוא איש א-לוקים; החלום בו הוא רואה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ומלאכי א-לקים עולים ויורדים בו" - חלום זה הוא בבואה לאישיותו המיוחדת של יעקב, שגם הוא כסולם המוצב ארצה אבל ראשו בשמים, ומלאכים סובבים אותו מלעילא ומלתתא.

יעקב מתגלה לנו כבעל מידות לכאורה סותרות, אבל באמת הן משלימות זו את זו: מצד אחד יעקב "איש תם יושב אהלים" ומצד שני חכם בכל ענייני גידול הצאן, ומגלה פקחות וערמוניות הן כנגד לבן והן כנגד עשו; מצד אחד בורח מלבן ומשתמט מעשו, ומצד שני מוכן גם למלחמה - מעטים כנגד רבים. גם עם המלאך נלחם יעקב עד שהפסוק מעיד: "וירא כי לא יכול לו", וגם עם האנשים סביבות שכם שעלו עליו למלחמה אחרי מעשה דינה - נלחם ויכול להם (מדרשים).

יעקב משכלל את סדר העבודה **ממצבה לבית**, כהסבר הרב זצ"ל... הוראת המצבה: נקודה מקודשת מרכזית, שהכל מתקבצים לעבודה סביבה באין הבדלה. אבל מעמד כזה הוא רק מעמד של הכשרה. מגמתה העליונה היא, שתבא לעולם אותה הסגולה של העבודה הרצויה, המסודרת ברוח-ד' ומיוחדת לישראל עם-סגולה, ולזאת המדרגה אין כל באי-עולם ראויים להשתתף בשווה. ויעקב כאשר ראה את הסגולה המיוחדת, העתידה להופיע מזרע ברך ד' אשר יפרח ממנו, אמר אז: "והאבן הזאת אשר שמתי מצבה" לא

1. ר' מאורות הרצ"ה תולדות תשכ"ב הערה 16.

התייחסותו של מרן הרב קוק לדת "הבהאיים" - פרסום ראשון של האגרת

י"ד בכסלו תרפ"ב.

לכבוד עדת ד' פזורי ישראל היושבים במדינת פרס¹ ועטורתיהם בראשיהם מעלת הרבנים הגדולים היושבים על מדין, ד' עליהם יחיו.

אחינו היקרים!

שמעו שמענו ונפשנו נבהלה מאד שנמצאו בארצם אנשים מבני עמנו הנפתים אחרי מדיחים ומסיתים מבני דת הבהאיים² שאין בינם ובין שאר מסיתים ומדיחים המתאמצים להדיח את בני ישראל מאחרי ד' ותורתו הק' ולא כלום³ וחלילה חולין הוא לעם קדוש שנתנסה בכל הנסיונות שבעולם ועמד בנסיונותיו, ונשאר בקדושת הורתו ואמונתו הק' - דבר ד' העומד לעולמים, שְׁיטה אוזן למסיתים וטחי טפלה⁴ כאלה וכיוצא בהם הפורשים רשת לצודד נפשות של עניי הדעת.⁵ ומה שנמצאים חלושי הדעת שמתפעלים מהכבוד שנתנו פה הממשלה⁶ למנהיגם של הכת הבהאיים שמת זה מקרוב⁷ שמוכן הדבר שבמה שנוגע לקדושת דתנו ואמונתנו הקדושה אין לשום לב לזה כלל - וגם כי אין כאן שום הערצה ביחש להדת ההיא, כי אם כה היא המדה הנמוסית של הארצות הנאורות וביחוד של ממלכת בריטניה הגדולה, לעשות כבוד לכל ראש דת, מבלי השקפה על דבר עצם הדת ההיא כלל.

ואתם אחינו אנשי סגולתנו החזיקו בתורתנו הקדושה תורת משה מורשה, בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה שלאורם נסע ונלך עד עולמי עד, וצור ישראל יקום בעזרת ישראל, וישלח לנו גואל צדק במהרה בימינו, ומציון תצא תורה ודבר ד' מירושלם, ויהפך אל כל העמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ד',⁸ ונזכה כולנו לראות מהרה בהתגלות כבוד מלכותו יתברך בשיבת בנים לגבולם והשתחוו לדי' בהר הקודש בירושלם. כנפשכם היקרה ונפש אחיכם הנאמנים הנושאים לכם ברכת הקודש, ברכת התורה וברכת אמונת אומן מורשה קהלת יעקב מעיר הקודש, עיר ד' שמה.

נשיאי וחברי הרבנות הראשית לארץ-ישראל, פניה"ק ירושלם תובב"א.

ליקט וערך: הרב ארי יצחק שבט המרכז התיעודי בית הרב

1. דת הבהאי נוסדה במדינת פרס לפני כ-150 שנה. בגלל השינויים שחרתו על דגלם, סבלו ונרדפו שם על ידי המוסלמים השיעים. מעניין שדווקא לאחר פטירת מנהיגיהם, כנראה התעוררה סכנת השפעתם על יהודי פרס.
2. מייסד דת הבהאי, מירזה חוסיין עלי (תקע"ט - תר"י 1850 - 1819), הפיץ את עקרונותיהם: אחדות המין האנושי, אוניברסאליות והתגלות הפורגורסבית של האמת הדתית. בתשובה של הרב שאר-ישוב כהן, רבה של חיפה, נפסק שמדובר אכן בדת מונותאיסטית ואין איסור לבקר אצלם, הצופה ח' בטבת תשס"ב, עמ' 16, וכן פסק הרי"ש אלישיב, מובא אצל רש"ב גנוס, שו"ת ויאמר שמואל, אלא שהוסיף שאין זה נאה לבקר באתרי דת לא לנו.
3. באתר הרשמי של הבהאי, <http://www.ganbahai.org.il/he/learn-more/common-questions>, מוזכר ש"על פי הוראתו המפורשת של בהא-אללה, אסור לבהאים להפיץ את אמונתם בארץ ישראל. מסיבה זו, לא קיימת בישראל קהילה בהאית מלבד צוות המתנדבים הבינלאומי של המרכז הבהאי העולמי". לעומת זאת, הננו רואים כאן מהאיגרת, שבח"ל הם עסקו במיסיונריות.
4. על פי יחזקאל יג, יא, "אמר אל טחי תפל ויפל היה גשם שוטף ואתנה אבני אלגביש תפלנה..." ראו ברד"ק שם שכתב "טפל" כמו כאן, וכן במשך חכמה, מגילת איכה, על מדרש איכה, פתיחתא כג.
5. הרב סובר שאין מטרתנו לבטל דעות אחרות אלא לרוממם מכל סוגי האלילות שבהם, הוא הדין גם לגבי דת מונותאיסטית כמו הבהאי, שרוב אמונותיהם דומות מאוד לשלנו, ראו בהמשך הערה 8. ראו אגרות הראי"ה א, עמ' קמב, "ע"ד האמונות הזרות, אומר לך"ג את דעתי, כי לא הבלעתן והריסתן היא מטרת אורם של ישראל... כי-אם תקנתם והעלאתם, הסרת סיגיהם, ומיילא יצטרפו בזה למקור ישראל, להשפיע עליהם טללי אורח... וזה נוהג אפילו באלילות, וקל-וחומר בדתות הנסמכות בחלק מייסודותיהן על אור תורת ישראל". אזי כל שכן שגם ההיפך הוא נכון, שאין עליהם לגייר אותנו לדתותיהם!
6. הוענק לעבדול בהאא ("עבד הבהאי", תר"ד - תרפ"ב 1844-1921), בנו של מייסד דת הבהאי ויורשו, אות אבירות מטעם המנדט הבריטי כהוקרה על פעולותיו ההומניטאריות בעת מלחמת העולם הראשונה. בן זה הוא שרכש אדמות בכרמל, והעתיק את מרכז הבהאי לארץ ישראל, לעיר חיפה.
7. נפטר בכ"ז במרחשון תרפ"ב, כשבעיים לפני כתיבת האגרת, ונקבר בחדר במקדש הבהאי שבחיפה.
8. על פי צפניה ג, ט.

בפגישה האחרונה של יעקב עם עשו, מתגלה יעקב בכל גדלותו: שילוח מלאכים ממש; מפגש עם שרו של עשו; הנחלת מצות גיד הנשה לישראל; יחד עם דאגה מיוחדת לאמהות ולבנים - סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה - כפשוטו!

כיון שזכה לפרידה הסופית מעשו - פתח בקנין הארץ. אחרי ביטוי הגדלות הנפלאה מכל הבחינות, עוסק יעקב בהכנת ירושת הארץ לזרעו ע"י קנין חלקת השדה, המשמש סימן לבנים, שכשיחזרו מהגלות הארוכה יהיו עוסקים בגאולת הארץ מיד יושביה הזמניים, בקנין כסף כמו בקנין מלחמה. ועוד הוסיף לתקן תיקונים למען תושביה העכשוויים והעתידיים (עיי' רש"י שבת לד, ב שגם זה נלמד מ"ויקן").

ואחרי ככלות הכל מבקש יעקב לישב באחרית ימיו במנוחה בארץ הקדש האהובה, אבל עדין לא תמו 'מעשי אבותי' הנצרכים להיות 'סימן לבנים'. לאישיות ענקית כמו יעקב יש צורך להתגבר על משבר הבנים-האחים. וכך מתגלגל יעקב עם בניו למצרים לבנות שם את 'בית ישראל', ובדרך הוא עוד זוכה להכין את הקרשים למשכן, בנטיעת עצי שטים.

פתגם מרן הרב לחודש כסלו (תרע"ב): "גבורת אמת תמצא רק במקום שאור א-לקים שמה" שנכתב כנראה על החשמונאים, מתאים ביותר גם לסיכום דמותו של יעקב אבינו המתגלה בפרשיות התורה שאנו קוראים בחודש כסלו.

הרב אורי כהן, כולל מר"ץ מבשרת ירושלם

רבנו - הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל

נכיר את אישיותו ופועלו של רבנו, לשנת ה-30 לעלייתו לגזי מרומים

קשר מיוחד

בין הרב לתלמידיו

הרב צבי יהודה התייחס אל תלמידיו כאל ילדיו, היו לו קשרים מיוחדים עמם, הוא התעניין בשלומם ובהתקדמותם בלימודים, היה מתעניין במיוחד בסדרי הלימודים, במצב החברותא ושעות המנוחה. שמח בשמחתם, והיה מזדעזע עד עומק נשמתו אם ח"ו קרה משהו לתלמיד. הוא התעניין בכאב של כל אחד ואחד. התעניין במצב הבריאותי של כל תלמיד, וכאשר מישהו היה זקוק למזון מיוחד, היה בעצמו נגיש למטבח ונתן הוראות מה לבשל. הוא היה זוכר פרטים מחיי התלמידים, לעיתים דברים שאפילו התלמיד שח. עם חלק מהתלמידים היה לו קשר פנימי-נפשי מיוחד, ובשעת השיעורים היה עונה להם על שאלות ונושאים שלובנו קודם השיעור, מבלי שהתלמידים האחרים יחושו בקשר הנפשי המיוחד, רק הרב והתלמיד היו כאילו משוחחים באופן סמוי.

הרצ"ה בחברת תלמידיו.

שיעור בביתו לתלמידים מצרפת.

תלמידים מספרים

מספר הרב מרדכי פירון לימים הרב הראשי לצה"ל: הגעתי לישיבת "מרכז הרב" בראשית שנת תש"ג, בהיותי בן תשע עשרה, ללא שום אמצעים. באתי לביתו של הרצ"ה כדי להיבחן, והרב קיבלני במאור פנים והושיבני לידו. אשתו הגישה לי תה ועוגה מלווים בחיך ובהארט פנים. התחלנו לשוחח, וחשתי שנוצרת בינינו שפה משותפת. הוא שאלני אם אני יודע על "מין אבא", והשיבותי שרק שמעתי על היותו אדם גדול, אולם מאוד הייתי רוצה לדעת עליו ועל תורתו. הרצ"ה התבונן בי עמוקות, וכשראה שאני מדבר בכנות, חיך ושמח. מאותו יום התקרבו מאוד זה לזה. הרב לימד אותי מתוך כתיב אביו, ובמשך שעות דלה והשקני והעביר לי מתורתו.

מוסיף מר משה פיישר:

הרב צבי יהודה שימש בישיבה כעין מדרך רוחני, שוחחנו עמו שיחות אישיות והתייעצנו עמו בנושאים שונים. האווירה היתה מאוד משפחתית, והרצ"ה היה הדמות הדומיננטית מבחינתו. כמעט ולא היו שיעורים מסודרים בישיבה, אלא למדנו בעיקר בחברותות. הרצ"ה שמח בנו מאוד וקירבנו אליו. הוא חש שאנו גורמים לכך ששוללת הישיבה לא תתנתק בשומרנו על גחלת קטנה שהישיבה לא תדעך לגמרי. (ש. רז, משמיע ישועה עמ' 82)

ליקטה וערכה: שושנה רייך

הרב כמחנך

בדרכו החינוכית, רבנו לא

ניסה להטביע את אישיותו בתוך תלמידיו, אלא לפתח אישיות כל אחד מהם ולהעמידו על רגליו. לכן דיבר אל כל אחד בצורה שונה, ולא בצורה אחידה פשטנית. הוא עשה דיאגנוזה של כל אחד על כוחותיו וחולשותיו, השתדל לפתחו בלי לדכאו. הוא לא רצה להעמיד דפוס אחיד של תלמיד, אף-על-פי שהרבה תלמידים רצו בכך. רבנו העמיד תלמידים הרבה אך לא במכונת דפוס (עפ"י רבינו, הרב ש. אבינר).

מכליל

יצא לאור

הספר **רואי פני הראי"ה** הוא צוהר לעולמם של אישים, השזורים במסכת חיי הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל.

הדמויות הן מרחבי העולם היהודי - מארצות שונות ומתחומי עשייה שונים ומגוונים, פסיפס חברתי מעניין ומרתק, כל אחד ותרומתו הייחודית לעם ישראל. קשריהם של האישים עם מרן הרב, מלמדים על עומק המעורבות והיקף המעש של הרב קוק בכל שטח משטחי החיים: בשאלות הדור, בענייני הפרט והכלל, בשאלות תורה והלכה, בענייני משפט וממלכתיות, בענייני ארץ ישראל וישיבה ובענייני השעה והחברה. באמצעות התודעות למפעליו של כל אחד מן האישים שעליהם מדובר בספר, מתבהרת תרומתו הייחודית של הראי"ה קוק לעם ישראל בתקופה רבת תהפוכות בעולם בכלל ובעמנו בפרט.

במלאו עוצמת מנהיגותו, באהבה רבה, הילך הרב קוק בין השבילים, למצוא את המכנה המשותף בין אנשי "היישוב הישן" והחלוצים הציונים. הוא משך בחוטים, ניווט, כיוון ופעל ליישור הדורים, להידברות ולקירוב לבבות, ועם זאת, פעל ללא חת לעיצוב צביונה היהודי של המדינה שעדיין לא קמה. "מדינת ישראל" - הוא היה הראשון שכך קרא לה, וחרט על דגלו: "מדינת ישראל - יסוד כסא ה' בעולם". לדבריו: "מקור הציונות הוא המקור הקדוש העליון: התנך, הנותן לה כל העומק וההוד המסורתי, וראוי להשיב לתנועת עולמים זו את חייה" (אגרות הראיה ב, אגרת תקע"א). התחושה שרווחה בעם באותם ימים הייתה שהימים הם ימי בנין ויצירה, תקופת חזון ומעש ופעמי גאולה מִדְּפָקִים בשער. התחושה הזאת, של "אתחלתא דגאולה" שפיעמה בקרבם בעוצמה ובעוז, מקרינה מן הספר על קוראיו.

מגד ירחים

עלון חודשי בהוצאת "בית הרב"

רח הרב קוק 9 ת.ד. 6275, ירושלים 91062

טל: 02-6232560, פקס: 02-6242908

www.moreshet.co.il/beit-harav

www.yeshiva.org.il גם באתר: "מגד ירחים"

עיצוב גרפי: ש. יוסטמן

עריכה: שושנה רייך

את הספר "רואי פני הראי"ה" ניתן להשיג בבית הרב